

ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΠΟΠΕΙΡΕΣ

ΔΙΑΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ Α1 ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ

ΑΦΟΡΜΗΣΗ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ : ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
(ΚΕΙΜΕΝΟ : ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΛΟΥΣΤΡΙΝΙΑ)
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗ : ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

ΥΠΕΥΘΥΝΕΣ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΕΣ
ΚΩΣΤΑΡΙΔΑΚΗ ΚΑΛΛΙΟΠΗ (ΠΕ 02)
ΛΑΓΟΥΔΑΚΗ ΜΑΡΙΑ (ΠΕ 19)

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ : 2012 – 2013

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Όσο υπάρχουν άνθρωποι»	Ανδρεδάκη Μιχαηλία
«Η χαρά της ζωής»	Ανδρεδάκη Πλουσία
« Ο αγώνας για επιβίωση»	Ανδρεδάκης Γιάννης
«Το ανάπηρο αγόρι»	Βαβουδάκη Πόπη
«Ένας ανεκπλήρωτος έρωτας»	Βάντζου Δανάη
«Το κόκκινο αυτοκινητάκι»	Βασσάλου Έλενα
« Μια όμορφη ιστορία»	Βασσάλου Κωνσταντίνα
«Ο μικρός βοσκός»	Δασκαλάκης Κωνσταντίνος
«Ένας κρυφός έρωτας»	Ζουρίδη Ειρήνη
« Ο κυνηγός»	Καβρού Αντιγόνη
«Ένας παντοπινός έρωτας»	Καλαϊτζάκη Ζαμπία
«Η ιστορία των γενεθλίων»	Κόκκινου Γιωργία
«Ένας μικρός βιοπαλαιστής»	Κριθηνάς Άκης
«Η ιστορία της μικρής Μαρίας»	Πλαϊτή Νικολέτα
«Βιοπάλη και Έρωτας»	Σπανουδάκη Όλγα

Όσο υπάρχουν άνθρωποι!

Ο μικρός Παναγιώτης είναι μόνο 10 χρονών και, αν και πολύ μικρός, ξέρει από αυτήν την ηλικία τι σημαίνουν στεναχώριες ζωής . Η μαμά του είχε πεθάνει και σε λίγο καιρό πέθανε και ο πατέρας του . Έτσι έμεινε μόνος του μαζί με την 2χρονη αδερφή του, τη Νεφέλη. Σπίτι δεν είχαν, τους το είχε πάρει η τράπεζα, και έμεναν στους δρόμους.

Μια μέρα αποφάσισε να πάει στο σπίτι της θείας του , να την ρωτήσει αν γινόταν να μείνουν μαζί της. Η θεία τους απάντησε ότι θα ήθελε πάρα πολύ αλλά, επειδή είχε κάνει εγχείρηση στο χέρι της , δεν μπορούσε να εργαστεί και δεν θα τα έβγαζαν πέρα οικονομικά. Δεν μπορούσε όμως να αφήσει δύο μικρά παιδιά να ζουν στο δρόμο και έτσι τα πήρε μαζί της.

Την άλλη μέρα το πρωί ο μικρός Παναγιώτης πήγε να ψάξει για δουλειά σε ένα εργοστάσιο που έφτιαχνε γυαλιά. Του είπαν ότι θα έπαιρνε 200 ευρώ το μήνα και αυτός δέχτηκε . Όταν πήγε σπίτι της θείας του της ανακοίνωσε ότι βρήκε δουλειά, για να μπορούν να τα βγάζουν πέρα οικονομικά. Η θεία του δεν ήθελε να εργαστεί ο ανιψιός της από τόσο μικρή ηλικία τελικά όμως του πρότεινε να πάει.

Την άλλη μέρα το παιδί ετοιμάστηκε και έφυγε για τη δουλειά. Όταν έφτασε ο διευθυντής τού έδωσε να βάλει μια στολή και του εξήγησε τι πρέπει να κάνει.

Όταν το μεσημέρι σχόλασε από τη δουλειά πήρε το δρόμο για το σπίτι. Την ώρα όμως που προσπαθούσε να περάσει απέναντι το δρόμο τον χτύπησε ένα αμάξι. Το παιδί τραυματίστηκε, ευτυχώς ελαφρά, στο κεφάλι και ο οδηγός του αυτοκινήτου το μετέφερε στο νοσοκομείο. Από το νοσοκομείο ειδοποίησαν την θεία του . Όταν η θεία του πήγε μαζί με την μικρή Νεφέλη στο νοσοκομείο ο γιατρός τούς είπε ότι είχε ξεπεράσει τον κίνδυνο και το μόνο που είχε ήταν λίγα ράμματα στο κεφάλι του.

Ο διευθυντής του εργοστασίου μόλις έμαθε τα νέα για το μικρό Παναγιώτη στεναχωρήθηκε πολύ. Το παιδί μόλις έγινε καλά γύρισε στο εργοστάσιο για να εργαστεί όμως ο διευθυντής , που είχε συγκινηθεί από το δράμα τους, ανέλαβε να το πηγαينوφέρει με το αμάξι του κάθε μέρα στο σπίτι της θείας του.

Τα παιδιά μεγάλωναν και ο Παναγιώτης έγινε ένας όμορφος νέος. Απέκτησε πολύ καλή θέση στο εργοστάσιο και τα οικονομικά του βελτιώθηκαν πολύ. Έφτασε και σε ηλικία γάμου. Παντρεύτηκε , έκανε δικό του σπίτι και 3 παιδάκια. Στο σπίτι του έκανε ένα δωμάτιο για τη μικρή του αδερφή και την θεία του , που τόσο καιρό τους φιλοξενούσε σπίτι της.

Η χαρά της ζωής

Είναι Τετάρτη και η Χαρά , όπως συνήθως , δουλεύει. Το αφεντικό της την πλησιάζει και της ζητάει να πάει να βγάλει φωτοτυπίες από το διπλανό βιβλιοπωλείο. Η Χαρά πήγε λοιπόν στο βιβλιοπωλείο και ζήτησε από τον ιδιοκτήτη του καταστήματος , που δεν τον γνώριζε πριν, να βγάλει τις φωτοτυπίες για το αφεντικό της. Κατόπιν τις πήρε, τον ευχαρίστησε και έφυγε. Ωστόσο ο ιδιοκτήτης του καταστήματος, ο Νίκος, θαμπώθηκε από την ομορφιά της. Η Χαρά είχε ίσια μαύρα μαλλιά και μπλε μάτια, ήταν ψηλή, γύρω στο ένα μέτρο και εβδομήντα εκατοστά, τα χείλια της ήταν κόκκινα σαν τη φωτιά.

Η Χαρά είχε ήδη πάει τις φωτοτυπίες στο αφεντικό της και δούλευε πάνω στον υπολογιστή της . Κατά τις 2.30 η ώρα, όταν η Χαρά σχόλασε, πήγε στο σπίτι της. Έμενε μαζί με την μεγαλύτερη της αδερφή, τη Μαρία. Η Μαρία εκείνο το χρονικό διάστημα είχε πάει ταξίδι στη Γαλλία και η Χαρά ήταν μόνη της. Μόλις τελείωσε τις δουλειές που είχε να κάνει, έκατσε στο καθιστικό του σπιτιού της για να ηρεμήσει λιγάκι , άνοιξε την τηλεόραση αλλά δεν έπαιζε τίποτε που να την ενδιαφέρει και έτσι την έκλεισε. Τότε το μυαλό της πήγε στον ιδιοκτήτη του βιβλιοπωλείου... σκεφτόταν συνέχεια πόσο όμορφα ήταν τα γαλαζοπράσινα μάτια του και πόσο ευγενικός ήταν , έστω και από την πρώτη τους συνάντηση.

Την επόμενη μέρα η Χαρά σηκώθηκε πρωί-πρωί, πλύθηκε, ντύθηκε και ετοιμάστηκε για τη δουλειά. Το σπίτι της ήταν πολύ κοντά στη δουλειά, πάνω κάτω τριακόσια με τριακόσια πενήντα μέτρα, γι' αυτό και πήγαινε με τα πόδια. Καθώς προχωρούσε συνάντησε τον Νίκο, συστήθηκαν και έγιναν φίλοι. Από εκείνο το πρωί και έπειτα κάθε μέρα πήγαιναν μαζί στη δουλειά, και σιγά-σιγά άρχισαν να βγαίνουν ραντεβού. Κάθε βέβαια, κάθε φορά που ήθελαν στη δουλειά να βγάλουν φωτοτυπίες, η Χαρά προθυμοποιούνταν να πάει.

Μετά από λίγο καιρό ο Νίκος αποφάσισε να ζητήσει τη Χαρά σε γάμο, δίσταζε όμως, γιατί δεν ήξερε την απάντηση των γονιών της. Μέσα σε δυο εβδομάδες ο Νίκος είχε πάρει την οριστική του απόφαση. Πήγε τελικά και ζήτησε τη Χαρά σε γάμο. Εκείνη ντροπαλή, αλλά ταυτόχρονα συγκινημένη , του είπε «ναι , δέχομαι» και τον αγκάλιασε. Οι γονείς της Χαράς κοιτάχτηκαν στα μάτια και..... συμφώνησαν.

Έξι μήνες αργότερα αρραβωνιάστηκαν και η Χαρά ανακοίνωσε σε όλους ότι ήταν έγκυος και μάλιστα ότι περίμενε..... δίδυμα. Μέσα σε επτά μήνες κιόλας είχαν ορίσει την ημερομηνία του γάμου αλλά και της βάπτισης των παιδιών τους.

A1

Ανδρεδάκη Πλουσία

Ο αγώνας για επιβίωση!

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας άνθρωπος φτωχός. Πήγαινε όπου του έλεγαν τα αφεντικά , που τον έπαιρναν στη δουλειά τους, γιατί γνώριζαν σε πόσο δύσκολη οικονομική κατάσταση βρισκόταν. Πήγαινε όπου να 'ναι για να ζήσει : ελιές, μερεμέτια, να κουβαλήσει πράγματα, να χτίξει και πολλά άλλα. Δούλευε για να επιβιώσει, του ήταν αρκετά μερικά χρήματα για να μπορεί να ζει αξιοπρεπώς.

Κάθε πρωί καθόταν σε μια γέφυρα και περίμενε αν θα περνούσε κάποιος για να ζητήσει εργάτες για μεροκάματα. Συνέχισε έτσι καθημερινά για περίπου δέκα χρόνια. Κάποια στιγμή η ζωή του χαμογέλασε , αφού γνώρισε μια κοπέλα , που τον αγάπησε πραγματικά, παντρεύτηκαν και έκαναν μαζί τέσσερα παιδιά.

Η οικογένεια που δημιούργησε τον γέμισε ευτυχία. Κάποια μέρα, ενώ περνούσε έξω από ένα πρακτορείο τυχερών παιχνιδιών, αποφάσισε να παίξει ένα τζόκερ και κέρδισε δέκα εκατομμύρια . Συνέχισε να παίζει και από εκεί και πέρα κάθε δυο μήνες κέρδιζε 2,5,6 εκατομμύρια κάθε φορά και έτσι έγινε πλούσιος κι αυτός και η οικογένεια του.

Μετά από λίγο καιρό πήρε ένα αμάξι και άρχισε να δουλεύει κι αυτός και η γυναίκα του. Από εκείνη την μέρα έπαιρνε αυτός εργάτες αλλά ποτέ δεν σταμάτησε και ο ίδιος να εργάζεται!!!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΔΡΕΛΑΚΗΣ _____

A1 _____

Το ανάπηρο αγόρι

Μια φορά ήταν ένα ανάπηρο αγόρι που δεν είχε ποτέ του φίλους, δεν έπαιζε, δε μιλούσε, δεν έκανε τίποτα. Κανείς δεν του μιλούσε, γιατί αν του μιλούσαν θα τους κορόιδευαν τα άλλα παιδιά. Αυτός ήταν τόσο στεναχωρημένος που δεν του μιλούσε κανείς και που όλοι τον κορόιδευαν ,που κάποιες φορές ήθελε να πεθάνει.

Όλα αυτά όμως άλλαξαν όταν ήρθε ένα κορίτσι που το έλεγαν Ελένη και είχε το ίδιο πρόβλημα μ' αυτόν. Παρόλο που ήταν ανάπηρη, ήταν το πιο όμορφο κορίτσι του σχολείου. Είχε ξανθά μακριά μαλλιά και τα μάτια της είχαν το χρώμα της θάλασσας. Ήταν τόσο όμορφη που όλα τα κορίτσια τη ζήλευαν και όλα τα αγόρια την ήθελαν.

Από την ημέρα που ήρθε, πρώτα απ' όλους τους άλλους, μίλησε σε αυτό το παραμελημένο αγοράκι που κανείς δεν ήξερε καν το όνομά του. Αλλά αυτή του μίλησε , τον ρώτησε το όνομά του και αυτός της είπε ότι τον λένε Μανώλη. Από αυτή τη μέρα και μετά άρχισαν να μιλάνε πιο πολύ και σιγά -σιγά να γίνονται φίλοι. Μια μέρα τού είπε να πάνε για καφέ γιατί είχε να του πει κάτι. Αυτός πήγε, αλλά που να ήξερε ότι αυτό που θα του έλεγε θα ήταν ότι θα έφευγε στην Αγγλία για μια θεραπεία και πως μπορεί να μην ξαναγυρνούσε. Όταν τα άκουσε λοιπόν αυτά λυπήθηκε πάρα πολύ και σκεφτόταν ότι πάλι θα ήταν όπως στην αρχή, που δεν είχε κανένα.

Από τη μέρα που έφυγε το κορίτσι ο Μανώλης δεν ήθελε να ξαναπάει σχολείο και οι σκέψεις του για το θάνατο δυνάμωναν όλο και πιο πολύ. Μετά από πολλή πίεση από τους γονείς του πήγε στο σχολείο. Οι συμμαθητές του είχαν αλλάξει συμπεριφορά απέναντί του .Όλοι του μιλούσαν και τον προσκαλούσαν να πάει μαζί τους μετά το σχολείο. Μετά από αυτό, χωρίς να έχει καταλάβει το γιατί , είχαν αλλάξει τη συμπεριφορά τους σε αυτόν. Ο Μανώλης ήταν πια πιο αισιόδοξος για το μέλλον του. Αν και πίστευε ότι για την αλλαγή της συμπεριφοράς τους είχε βάλει το χεράκι της η Ελένη.

Ο Μανώλης όταν μεγάλωσε πήγε να κάνει θεραπεία στο Παρίσι. Μετά από τη θεραπεία , μπορούσε να περπατήσει ξανά και όλως τυχαία συνάντησε την Ελένη που πια και αυτή μπορούσε να περπατήσει. Ήταν

τόσο χαρούμενος που την συνάντησε και κανείς απ' τους δύο δεν ήθελε να ξαναχωριστούν ποτέ. Γι' αυτό το λόγο μετά από δύο χρόνια παντρεύτηκαν , έκαναν δύο παιδιά και έζησαν για πάντα ευτυχισμένοι.

ΠΟΠΗ ΒΑΒΟΥΔΑΚΗ Α1

Ένας ανεκπλήρωτος έρωτας

Το ξυπνητήρι χτυπά οχτώ. Ο Περικλής στο κρεβάτι... μουδιασμένος από τον ύπνο. Δεν έχει συνειδητοποιήσει ότι έχει ήδη αργήσει μία ώρα στη δουλειά! Γυρνά το κεφάλι του και βλέπει το ρολόι. Τα μάτια γουρλώνουν... αντιλαμβάνεται τι έχει συμβεί και τι θα ακολουθήσει. Πετάγεται απ' το κρεβάτι, βάζει ό,τι βρει μπροστά του, πλένεται, φεύγει απ' το σπίτι και τρέχει για τη δουλειά.

Κατεβαίνει το δρομάκι και φτάνει στην πλατεία. Με περπάτημα γοργό και βλέμμα σκεπτικό διασχίζει την πλατεία αγχωμένα, δεν προσέχει, ούτε ακούει. Δεν βλέπει τους παππούδες να πίνουν τον καφέ τους στο καφενείο, ούτε τα παιδιά να παίζουν μπάλα και δεν ακούει τα χαρούμενα γέλια τους.

Την ώρα που φτάνει στη δουλειά, πέφτει πάνω σε μια κοπέλα.
-Δεν προσέχετε καθόλου κύριέ μου; λέει εκνευρισμένα η κοπέλα, σκύβοντας να μαζέψει τα πράγματα που έπεσαν από την τσάντα της.
Ένα τυπικό συγνώμη βγαίνει από το στόμα του Περικλή και φεύγει βιαστικός για τη δουλειά.

-Τι αγενείς που είναι οι σημερινοί νέοι! μονολογεί η κοπέλα.

Ο Περικλής δεν την πρόσεξε καθόλου! Το μόνο που του έκανε εντύπωση ήταν η καλοραμμένη δερμάτινη τσάντα της, που στην πάνω της μεριά είχε ένα κομψό κεντημένο λουλούδι. Δεν είχε ξαναδεί όμοιο κομμάτι! Μόνο στα Παριζιάνικα μοντελάκια που βλέπανε στα περιοδικά. Τότε κατάλαβε ότι αυτή η δεσποινίς θα ήταν από εύπορη οικογένεια για να κρατάει ένα τέτοιο κομψοτέχνημα στα χέρια της.

Όλες οι σκέψεις σταματούν αστραπιαία φτάνοντας στην εξώπορτα της δουλειάς του. Μπαίνει μέσα και βρίσκεται αντιμέτωπος με το αφεντικό του! Προς μεγάλη του έκπληξη το αφεντικό δεν του βάζει τις φωνές. Ο Περικλής σκύβει το κεφάλι και πάει να αρχίσει τη δουλειά του. Το αφεντικό θα είχε τα κέφια του σήμερα... Και πράγματι! Κατά τις τέσσερις, το αφεντικό τους ανακοινώνει ότι θα κλείσουν το εργαστήριο από τώρα, γιατί ήρθε η κόρη του που σπούδαζε στο Παρίσι και ήθελε να την υποδεχτεί! «Ποια κόρη του; Αχ! Ναι! Το αφεντικό είχε μια κόρη που σπούδαζε σχέδιο στο Παρίσι! Όμως δεν την έχω δει ποτέ!» σκέφτεται ο Περικλής.

Την επόμενη μέρα είχε αρχίσει από νωρίς τη δουλειά, γιατί οι παραγγελίες για τις τσάντες ήταν πολλές! Ενώ δούλευε, ακούει την πόρτα να ανοίγει και μπαίνει μέσα βιαστικά η κοπέλα που είχε πέσει πάνω της. Τη βλέπει να πλησιάζει την πόρτα του αφεντικού. Απορημένος τι πάει να κάνει, σηκώνεται και τη σταματάει.

-Συγγνώμη δεσποινίς μου, πού πάτε; ρωτάει αυτός.

-Και εσένα τι σε νοιάζει; Του απαντάει ειρωνικά, τον σπρώχνει και με υπεροπτικό ύφος τον προσπερνάει και μπαίνει μέσα.

Σαστισμένος ο Περικλής κάθεται στη μηχανή του και συνεχίζει τη δουλειά του.

Χτυπάει το κουδούνι για το πρώτο διάλλημα της ημέρας. Πίνοντας τον καφέ του ακούει κάποιους συναδέλφους του να σιγοψιθυρίζουν και να γελάνε . Από τα μισόλογα που έφταναν στ' αυτιά του , αντιλήφθηκε ότι ήταν ο πρωταγωνιστής της συζήτησής τους. Εκείνη την ώρα εκνευρισμένος, γυρνάει και τους λέει :

«Τι πάθατε και εσείς σήμερα; Γιατί ασχολείστε μαζί μου; Κοιτάτε τη δουλειά σας!»

Οι συνάδελφοί του ξαφνιάστηκαν! Πρώτη φορά μετά από τέσσερα χρόνια είδαν μια άλλη πλευρά του χαρακτήρα του. Μη μπορώντας να κρατηθεί ένας συνάδελφός του πετάγεται και του ανταπαντά : «Καλά τρελάθηκες; Τι σε έπιασε; Ξέρεις ποια είναι αυτή; Η κόρη του αφεντικού! Η Ελεονόρα!»

Το αίμα του πάγωσε! Ένιωσε την καρδιά του να σταματά! Σαν κεραμίδι στο κεφάλι, χτύπησαν τον Περικλή τα λόγια του συναδέλφου του! Το ρολόι χτυπά επτά ! Ωρα να φύγουν! Ο Περικλής πηγαίνει σπίτι του.

-Γεια σου παλικάρι μου! Έλα ! Έφτιαξα να φάμε ρεβίθια. Θα έρθεις; λέει η μητέρα του.

-Όχι μητέρα, ευχαριστώ! Πάω να ξεκουραστώ! Είχα δύσκολη μέρα σήμερα! της απαντά ο Περικλής.

Την επόμενη μέρα, είχε πονοκέφαλο, πήρε ένα παυσίπονο και ξεκίνησε για τη δουλειά. Είναι επτά και δέκα. Όλοι ξεκινούν τη δουλειά. Η δουλειά είχε μειωθεί. Έτσι το αφεντικό τους, μετά από μέρες , ανακοινώνει ότι η Ελεονόρα, η κόρη του, θα δούλευε μαζί τους. Θα σχεδίαζε τις καινούριες τσάντες. Αυτή τη μέρα την είχε στείλει στον Περικλή, να του δείξει τα καινούρια σχέδια, αφού αυτός, ήξερε από υφάσματα! Αλλά , όπως πάντα, διαφωνούσαν και στο τέλος... μάλωναν! Εκείνη τη μέρα η Ελεονόρα είχε τα νεύρα της και του φώναζε με τις ώρες! Την είχε δει κάμποσες φορές αλλά τότε άρχισε να την προσέχει. Είχε μεγάλα εκφραστικά μάτια στο χρώμα της θάλασσας και μαύρα μακριά μαλλιά. Είχε μικρή μύτη και σαρκώδη χείλη. Κορμοστασιά λυγερή και καμαρωτό περπάτημα. Τι όμορφη που ήταν! Είχαν δίκιο οι συνάδελφοί του. Είχε εξωτική ομορφιά!

-Ακούς τι σου λέω; διακόπτει η φωνή της Ελεονόρας τη σκέψη του.

-Ναι. Απαντά αυτός.

-Ωραία! Άρα, είμαστε σύμφωνοι; ξαναρωτά αυτή.

-Ναι...ναι! της απαντά.

-Τέλεια!! λέει αυτή και χαμογελά.

Και το χαμόγελό της ήταν υπέροχο! Τα δόντια της λαμπερά σαν τ' αστέρια που λάμπουν τη νύχτα! Όλα πάνω της ήταν τέλεια! Μα δεν το παραδεχόταν ότι άρχισε να του αρέσει. Δεν ήθελε να το παραδεχτεί!

Περάσανε μέρες και ένα ωραίο βραδάκι του λέει μητέρα του: «Αγόρι μου, είναι πια καιρός να κοιτάξεις τη ζωή σου. Πρέπει να φτιάξεις τη δική σου οικογένεια. Υπάρχει ένα καλό κορίτσι στη γειτονιά, η Μαρία.» Όμως ο Περικλής δε μίλησε! Τι να πει; Ότι η Ελεονόρα του είχε κλέψει την καρδιά; Όμως και ο Περικλής δεν πήγαινε πίσω! Πολλά κορίτσια τον γλυκοκοίταζαν! Πάντα δούλευε σκληρά και είχε δημιουργήσει σώμα αθλητή! Είχε μάτια πράσινα και καστανά μαλλιά. Ήταν όμως σοβαρός και μετρημένος. Δεν είχε κάνει και άσχημη εντύπωση στην Ελεονόρα...

Περνάνε οι μέρες και τα αισθήματά του αρχίζουν και μεγαλώνουν! Και στην Ελεονόρα άρχισαν να δημιουργούνται αισθήματα για αυτόν, όμως δεν ήθελε να το παραδεχτεί. Ο Περικλής φοβόταν ότι ο πατέρας της δε θα τον ήθελε για γαμπρό του, αλλά καταρχάς δεν ήξερε αν τον ήθελε η ίδια η Ελεονόρα. Από την άλλη η Ελεονόρα φοβόταν και αυτή για την αντίδραση του πατέρα της αν και ο Περικλής ακόμη δεν της είχε εκδηλώσει τα αισθήματά του. Στη δουλειά τη γλυκοκοίταζε προσέχοντας μη τον δει κανένας, αλλά δυστυχώς τον κατάλαβε το αφεντικό του και εκνευρίστηκε. Προσπαθούσε λοιπόν να του διαψεύσει τις υποψίες γιατί δεν ήθελε να χαλάσουν οι σχέσεις τους. Έπρεπε να απομακρύνει για λίγο την Ελεονόρα από κοντά του... Μετά από ένα μήνα βρέθηκε η κατάλληλη ευκαιρία. Ένας μεγάλος διαγωνισμός σχεδίου στο Παρίσι ήταν η τέλεια ευκαιρία για να την πείσει να πάει, όπως τελικά κι έγινε.

Οι μέρες περνούσαν δύσκολα για τον Περικλή. Την περίμενε... Μετά από δύο μήνες είδε το όνομά της με μεγάλα γράμματα και μία φωτογραφία της να φιγουράρει στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων. «Ελληνίδα ήταν η νικήτρια του διαγωνισμού» έλεγαν οι εφημερίδες. Ο Περικλής χάρηκε πολύ με τη νίκη της, αν και το περίμενε γιατί ήταν μεγάλο ταλέντο. Εκείνη τη μέρα το πήρε απόφαση! Όταν θα γύριζε πίσω θα της αποκάλυπτε τα αισθήματά του. Οι μήνες περνούσαν και ο Περικλής μάθαινε νέα της από τα περιοδικά και τις εφημερίδες.

Άνοιξε δικό της μαγαζί με τσάντες στο Παρίσι. Στα εγκαίνια παραβρέθηκαν όλοι οι κοσμικοί του Παρισιού. Φυσικά από δίπλα της δεν έλειπε και η οικογένειά της. Πλησίαζαν οι γιορτές των Χριστουγέννων και ο Περικλής ήλπιζε ότι ίσως ερχόταν να περάσει λίγες μέρες με τους δικούς της.

Δυστυχώς, όχι απλά δεν ήρθε, αλλά πήγαν οι δικοί της στο Παρίσι για ένα πολύ σημαντικό γεγονός! Η Ελεονόρα αρραβωνιαζόταν το γιο ενός επιχειρηματία. Όταν το έμαθε, ένιωσε να χάνει τη γη κάτω απ' τα πόδια του. Δεν μπορούσε να το πιστέψει, ή μάλλον, δεν ήθελε να το πιστέψει. Όταν μετά από μέρες είδε τις φωτογραφίες τους πρωτοσέλιδο,

συνειδητοποίησε ότι δεν υπάρχει άλλη ευκαιρία και πήρε την μεγάλη απόφαση. Έπρεπε κι αυτός να φτιάξει τη ζωή του και να προσπαθήσει να την ξεχάσει. Έτσι αποφάσισε να δεχθεί το προξενικό που του έκανε η μητέρα του με μία πολύ γλυκιά κοπέλα της γειτονιάς του.

Μετά από έναν χρόνο η Ελεονόρα παντρεύτηκε. Έμεινε για πάντα στο Παρίσι, έγινε διάσημη, έκανε δύο παιδιά, αλλά ποτέ δε ξέχασε τον Περικλή.

Ο Περικλής παντρεύτηκε τη Μαρία, έκανε δύο παιδιά και βέβαια άλλαξε δουλειά αφού όλα εκεί του θύμιζαν την Ελεονόρα και αυτό δεν μπορούσε να το αντέξει! Ποτέ όμως δεν έπαψε να την σκέφτεται και να φαντάζεται πώς θα ήταν η ζωή τους, αν εκείνη δεν είχε φύγει, αν ο ίδιος δεν την είχε πείσει να φύγει!

Η ΖΩΗ ΟΛΩΝ ΣΥΝΕΧΙΣΤΗΚΕ ΚΑΝΟΝΙΚΑ.
ΟΜΩΣ Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΟΝΟΡΑΣ
ΠΑΡΕΜΕΙΝΕ ΑΝΕΚΠΛΗΡΩΤΟΣ!!!

ΔΑΝΑΗ ΒΑΝΤΣΟΥ
Α1

Το κόκκινο αυτοκινητάκι

Το είχε δει από καιρό, σε μια τακτοποιημένη μεγάλη βιτρίνα ενός μαγαζιού. Ήταν ένα μικρό κόκκινο αμαξάκι, που ήθελε να το αγοράσει για τα γενέθλια του αδελφού της.

Με τον αδελφό της ήταν πολύ δεμένη. Του είχε πολύ μεγάλη αδυναμία, πιο μεγάλη και από αυτήν που είχε στους ίδιους της τους γονείς. Αυτή η τόσο δυνατή αγάπη που υπήρχε μεταξύ τους αναπτύχθηκε από νωρίς, από τότε που ο αδελφός της γεννήθηκε. Είχαν μεγάλη διαφορά ηλικίας, έτσι, αυτή ήταν που τον μεγάλωσε. Τώρα αυτή είναι είκοσι χρονών, ενώ αυτός μόνο πέντε.

Δούλευε μέρα και νύχτα για να μπορεί να προσφέρει στην οικογένειά της τα απαραίτητα. Ήταν μια φτωχή οικογένεια και δεν μπορούσε να κάνει σπατάλες. Γι' αυτό, τόσα χρόνια, κράταγε στην άκρη κάτι από το μισθό της για αυτή τη μοναδική μέρα της ζωής της, όπως έλεγε, τα γενέθλια του αδελφού της. Δεν ήθελε να τον βλέπει άλλο λυπημένο. Ήθελε, τουλάχιστον αυτή τη μέρα, να την περάσει χαρούμενος.

Η μέρα των γενεθλίων του αδελφού της πλησίαζε. Πήρε τα χρήματα, που τόσο καιρό φυλούσε, και πήγε να αγοράσει το κόκκινο αυτοκινητάκι. Καθώς πήγαινε στο μαγαζί σκεφτόταν αν πραγματικά θα εκτιμούσε αυτό το δώρο ο αδελφός της. Μόλις το πήρε το έκρυψε σε μια γωνία στο δωμάτιό της ώστε να μην το δει κανείς.

Η μεγάλη μέρα έφτασε και ήταν πολύ αγχωμένη. Μετά το απλό και φτωχό μεσημεριανό που έφαγαν, το πήρε και με δισταγμό, αλλά κατά βάθος μεγάλη χαρά, του το έδωσε! Το πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά και στ' αυτιά του ηχούσαν υπέροχα τραγούδια! Τότε η αδελφή του κατάλαβε ότι ο αδελφός της είχε πραγματικά ανάγκη από ένα δώρο στα γενέθλιά του, αφού καμία φορά πριν δεν είχε πάρει δώρο.

Μαζί με αυτόν, τη χαρά μοιράστηκαν και όλα τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς του, που του έτρεφαν ιδιαίτερη συμπάθεια. Όλοι ήταν πολύ δεμένοι μεταξύ τους! Μπορεί να ήταν φτωχοί αλλά ήταν πολύ πλούσιοι σε αισθήματα αγάπης και καλοσύνης. Και αυτός ο πλούτος ήταν αναντικατάστατος!

ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αγόρι , που ζούσε σε μια φτωχή οικογένεια. Ο μπαμπάς του είχε πεθάνει και τους είχε αφήσει πολλά χρέη. Το αγόρι δεν δούλευε πουθενά αλλά ούτε και η μαμά του. Ούτε είχε καμία κοπέλα που να τον αγαπάει.

Μια ημέρα , καθώς πήγαινε βόλτα μόνος, συνάντησε μια κοπέλα πολύ όμορφη, με ξανθά μαλλιά, γαλάζια μάτια, στο χρώμα της θάλασσας , και έλαμπε ολόκληρη από την ομορφιά της. Το αγόρι από τότε την ερωτεύτηκε και δεν μπορούσε να την βγάλει καθόλου από το μυαλό του.

Μετά από δυο μέρες ξαναβγήκε για να πάει βόλτα και την ξαναείδε. Βρήκε το θάρρος και της εξομολογήθηκε τον έρωτά του και το ότι θα ήθελε να είναι μαζί. Το κορίτσι μόλις το άκουσε του είπε ότι είναι με άλλο αγόρι και δεν μπορούν να είναι μαζί.

Από εκείνη την μέρα το αγόρι ήταν πάρα πολύ στεναχωρημένο, τόσο που έκανε να βγει από το σπίτι του πάρα πολλές εβδομάδες, περίπου τρεις – τέσσερις. Η μητέρα του κάθε μέρα τον ρωτούσε τι έχει αλλά αυτός δεν της απαντούσε.

Αφού πέρασαν αρκετές μέρες το αγόρι βγήκε ξανά έξω για μια βόλτα. Εκείνη την μέρα είδε μια άλλη κοπέλα, πιο όμορφη από την Κατερίνα, τη Μαρία. Το αγόρι τής ζήτησε να γίνουν ζευγάρι. Αυτή είπε «ναι» και από εκείνη την ημέρα και μετά ο Κωστής και η Μαρία ήτανε ευτυχισμένοι. Παντρεύτηκαν και έκαναν δύο όμορφα παιδάκια. Από τότε ζήσανε αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΒΑΣΣΑΛΟΥ

A1

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

Θα σας διηγηθώ μια αληθινή ιστορία, που μου είπε ο παππούς μου όταν ήμουν μόλις οχτώ χρονών, και έμεινε ανεξίτηλη στη μνήμη μου. «Ήταν κάποτε ένα μικρό αγόρι στην ηλικία σου, που όμως δεν ήταν τόσο τυχερό όσο εσύ!» μου είπε ο παππούς μου. «Δεν είχε παιχνίδια ούτε ωραία ρούχα και τις περισσότερες φορές κοιμόταν νηστικό. Κι αυτό γιατί ζούσε στην περίοδο της Ιταλογερμανικής κατοχής σε ένα χωριό εδώ κοντά. Και δεν ήταν αυτή η μόνη του ατυχία. Οι Γερμανοί είχαν σκοτώσει τον πατέρα του και η μητέρα του δε μπορούσε να δουλεύει, γιατί είχε ένα σοβαρό πρόβλημα υγείας με την καρδιά της. Είχε και δύο αδερφές, λίγο μεγαλύτερες από αυτόν, οι οποίες όμως ήταν κι αυτές πολύ αδύνατες, από την ασιτία. Τις έβλεπε και τις λυπόταν και αισθανόταν υπεύθυνος απέναντί τους. Ήθελε να τις φροντίσει, να τις προστατέψει, να τους φέρει φαγητό. Αισθανόταν σα να ήταν αυτός ο άντρας του σπιτιού, κι ήθελε να δουλέψει σα να ήταν μεγάλος, σα να είχε ενηλικιωθεί.

Στο χωριό ζούσε κι ένας βοσκός, που δεν είχε παιδιά. Στις δύσκολες εκείνες εποχές είχε λίγα πρόβατα που τα έβοσκε κι έφερνε στο χωριό λίγο γάλα και τυρί για τους συγχωριανούς του, όσο κατάφερνε να γλιτώσει από τους Γερμανούς. Η μητέρα του μικρού παιδιού, που ήξερε πόσο γενναίοψυχος ήταν, τον παρακάλεσε να πάρει μαζί του τον γιο της για να τον βοηθάει αλλά και για να τους δίνει λίγο τυρί και γάλα, για να μην πεθάνουν από την πείνα. Αυτός δέχτηκε κι έτσι ο μικρός βοσκός ανέλαβε, την άλλη μέρα κιόλας, εργασία.

Η δουλειά του βοσκού ήταν δύσκολη. Έπρεπε να περπατάει στο βουνό όλη μέρα και να προσέχει τα πρόβατα μέσα στο κρύο και, ξυπόλητος κι αδύνατος καθώς ήταν, θα 'λεγες ότι δεν θα άντεχε ούτε μια βδομάδα τις κακουχίες και την κούραση. Όμως ο μικρός δεν παραπονιόταν. Κάθε μέρα ένιωθε πιο μεγάλος, πιο δυνατός, πιο μεστωμένος. Και όταν ένα βράδυ ο βοσκός του έδωσε ένα μικρό τυράκι κι ένα μπουκάλι γάλα να το πάει στην οικογένειά του η χαρά του δεν περιγράφονταν.

Μια μέρα όμως την ηρεμία του βουνού διατάραξε μια μεγάλη φασαρία από μηχανές αυτοκινήτων και εκπυρσοκροτήσεις όπλων. «Οι Γερμανοί έρχονται εδώ!» είπε ο βοσκός φανερά τρομαγμένος στο μικρό που δεν καταλάβαινε τι συμβαίνει. «Εσύ μείνε εδώ και μην φοβάσαι. Δε θα σε πειράξουν. Εγώ όμως πρέπει να φύγω.» Ο μικρός έκανε ό,τι του είπε ο βοσκός. Κουλουριάστηκε κάτω από ένα δέντρο και περίμενε να δει τι θα συμβεί. Οι Γερμανοί ακούγονταν όλο και πιο κοντά. Κάποια στιγμή ακούστηκαν πυροβολισμοί. Δύο Γερμανοί πετάχτηκαν μπροστά στο

μικρό σημαδεύοντάς το. Όταν όμως πρόσεξαν καλύτερα το σκελετωμένο κορμάκι ,που τους κοιτούσε έντρομο, κατέβασαν τα όπλα, είπαν κάτι ο ένας στον άλλον, και μετά έφυγαν.

Ο μικρός βοσκός δεν ήξερε τι να κάνει. Το μεσημέρι είχε περάσει κι αν δεν προλάβαινε να γυρίσει με τα προβατάκια του στο χωριό πριν νυχτώσει κινδύνευε να κατασπαραχτεί από τους πεινασμένους λύκους μαζί με τα πρόβατά του. Ξεκίνησε λοιπόν να τα μαζεύει κι εκεί όπως τα έψαχνε είδε σ' ένα ξέφωτο πεσμένο το βοσκό μέσα σε μια λίμνη αίματος!! Το παιδί σοκαρίστηκε. Είχε συμβεί αυτό που φοβόταν. Ο βοσκός φαινόταν νεκρός. Δοκίμασε να τον σηκώσει για να τον πάρει μαζί του αλλά δεν μπορούσε. Έκανε λοιπόν όσο πιο γρήγορα γινόταν για να προλάβει να ειδοποιήσει τους χωριανούς πριν νυχτώσει. Όταν έφτασε στο κοντινό χωριό άλλη μια τραγική έκπληξη τον περίμενε. Οι Γερμανοί είχαν μαζέψει όλους τους άντρες άνω των 16 ετών και τους είχαν εκτελέσει!! Οι γυναίκες μαζί με μερικούς ηλικιωμένους προσπαθούσαν τώρα να μαζέψουν τα πτώματα.... »

- Ήταν άσχημες εποχές παιδί μου αυτές κι εύχομαι ποτέ να μην ξαναγυρίσουν. Τώρα όμως εσείς που τα έχετε όλα πρέπει να είστε ευχαριστημένοι , που έχετε τους γονείς σας, την υγεία σας, ένα πιάτο φαΐ να φάτε και πάνω απ' όλα είστε ελεύθεροι.

- Και το μικρό παιδί τι απέγινε παππού; τον ρώτησα γεμάτος αγωνία.

- Ο μικρός βιοπαλαιστής έμαθε να αγωνίζεται με όλη του την ψυχή και να μην το βάζει κάτω στις δυσκολίες της ζωής. Ποτέ δεν έπαψε να δουλεύει και , χύνοντας τίμιο ιδρώτα, μεγάλωσε και πάντρεψε τις αδερφές του. Παντρεύτηκε κι αυτός κι έκανε παιδιά κι εγγόνια και τώρα κάθεται δίπλα στον εγγονό του, μου είπε.

Ο παππούς δεν δάκρυσε όταν διηγούνταν τις τραγικές αυτές στιγμές της ζωής του. Συγκινήθηκε όμως όταν μίλησε για τα εγγόνια του , που τόσο αγαπούσε. Έτσι κι εγώ κατάλαβα ότι η ζωή είναι ένας αδιάκοπος αγώνας, που όμως δεν πρέπει να μας λυγίζει. Κι αν έρθουν δύσκολες μέρες θα ξεπεραστούν με υπομονή κι επιμονή!

Κωστής Λασκαλάκης

A1

Ένας κρυφός έρωτας

Τίποτα άλλο εκτός από εκείνον δεν είχε στο μυαλό της εκείνη η νεαρή κοπέλα. Είχε δυο χρόνια που είχε αποφοιτήσει από όλα τα σχολεία, αλλά ακόμα το μυαλό της ήταν σε εκείνον. Η καρδιά της ήταν έτοιμη να σπάσει, δεν άντεχε άλλο ώσπου έβαλε τα κλάματα.

Ήταν κόρη αριστοκράτη, εκείνος ήταν γιος ενός φτωχού ζαχαροπλάστη. Ήξερε πως οι γονείς της θα ήταν εντελώς αντίθετοι, το μόνο πράγμα που θα σκέφτονταν θα ήταν ότι "Μια κόρη αριστοκράτη θα έχει δίπλα της ένα τέτοιο άνθρωπο; Με τίποτα!". Ήταν σίγουρο πως θα διαφωνούσαν.

Ύστερα από ελάχιστη σκέψη η κοπέλα το έσκασε! Δεν ήταν σίγουρη για τον εαυτό της, ούτε καν ήξερε για το πού πήγαινε, αλλά είχε περάσει τόσα πολλά μέσα σε αυτά τα είκοσι χρόνια που πίστευε στον έρωτα. Το μόνο που είχε να κάνει, μάλλον το μόνο που μπορούσε να κάνει, ήταν να ακολουθήσει την καρδιά της. Αυτό πίστευε κι αυτό έκανε! Έψαξε σε όλη την περιοχή, σε όλα τα γύρω χωριά, ώσπου τελικά τον βρήκε! Το σπίτι του ήταν μέσα σε ένα πολύ μικρό στενό της πόλης. Ήξερε πως η οικονομική του κατάσταση δεν ήταν και τόσο καλή αλλά περίμενε κάτι καλύτερο από αυτό που αντίκρισε. Πήρε μια βαθιά ανάσα και χτύπησε την πόρτα... Άνοιξε! Άνοιξε εκείνος που τόσο καιρό ήταν το μόνο πράγμα που σκεπτόταν, το μόνο πράγμα που αγαπούσε. Έπεσε στην αγκαλιά του και έβαλε τα κλάματα. Μετά από λίγο άκουσε ένα μικρό ψίθυρο να της λέει <<Σε αγαπώ!>>.

Από εκείνη τη στιγμή ο κόσμος και των δύο έγινε πανέμορφος, γλυκός και γεμάτος αγάπη. Εκείνη δούλεψε μαζί του ώστε να βρουν ένα καλύτερο σπίτι και για τους δύο. Το μόνο πράγμα που σκεπτόντουσαν ήταν ο έρωτάς τους. Εκείνη ωστόσο πάντα είχε στην άκρη του μυαλού της το πόσο ωραίο και ζεστό ήταν το παλιό αρχοντικό της σπίτι, ποτέ όμως δε το ανέφερε. Αλλά και ποτέ μα ποτέ δε σκέφτηκε να γυρίσει σε αυτό!

Ειρήνη Ζουρίδη
Α1

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Ένα πρωινό μιας χειμωνιάτικης μέρας , ο Τζακ , ένας φτωχός κυνηγός, διάβασε στην πρωινή εφημερίδα μια αγγελία για τον διαγωνισμό του καλύτερου κυνηγού. Ο Τζακ , που ζούσε μαζί με την γυναίκα του και τα δύο παιδιά του, έβαχνε απελπισμένα για κάποια άλλη δουλειά αφού το κυνήγι τελευταία δεν πήγαινε καθόλου καλά και όσο περνούσε ο καιρός τα χρήματα της οικογένειας λιγόστευαν.

Αμέσως αποφάσισε να πάρει μέρος στο διαγωνισμό αφού , αυτός που θα έπαινε τα περισσότερα ζώα, θα έπαιρνε ως έπαθλο 2000 ευρώ. Έτσι σκέφτηκε ότι με αυτά τα λεφτά θα μπορούσε να καλύψει κάποιες από τις ανάγκες της οικογένειάς του . Όταν ήρθε εκείνη η παγερή μέρα ο Τζακ είχε τρομερή αγωνία για το τι θα συμβεί. Οι κυνηγοί ξεκίνησαν τον αγώνα στο δάσος που όρισε η επιτροπή και νικητής θα ήταν όποιος κατάφερνε , μέσα σε συγκεκριμένο χρόνο, να σκοτώσει τα περισσότερα ζώα.

Η μέρα τελείωνε και ο Τζακ είχε πιάσει πέντε ζώα . Είχε παγώσει από το κρύο αλλά και από την αγωνία του για το αν τελικά θα τα κατάφερνε . Η μέρα είχε τελειώσει και όλοι οι κυνηγοί συγκεντρώθηκαν σε ένα σπιτάκι για να δούνε ποιος θα είναι ο νικητής. Πρώτος βγήκε τελικά ένας άλλος κυνηγός, ο Μπρακ , που κέρδισε τα 2000 ευρώ. Δεύτερος βγήκε ο Τζακ που, προς μεγάλη του έκπληξη, κέρδισε 1000 ευρώ. Με τα λεφτά αυτά βελτιώθηκε για λίγο η ζωή του, που όμως έγινε ακόμη καλύτερη αργότερα , αφού η φήμη που απέκτησε από το διαγωνισμό τον είχε κάνει πλέον πασίγνωστο κυνηγό!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΚΑΒΡΟΥ _____

A1 _____

Ένας παντοτινός έρωτας!

Μια φορά και έναν καιρό υπήρχε ένας πλούσιος άνδρας που τον έλεγαν Νίκο. Ο Νίκος είχε μια φάρμα κοντά στο σπίτι του, εκεί πήγαινε μόνο κάθε Δευτέρα και Πέμπτη. Μια μέρα λοιπόν αποφάσισε ότι δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα μόνος του άλλο πια, έτσι την επόμενη μέρα έβαλε στις εφημερίδες μία αγγελία, ζητώντας μία γυναίκα για να τον βοηθάει στις δουλειές.

Μετά από δύο μέρες μία όμορφη κυρία χτύπησε το κουδούνι του. Ο Νίκος έτρεξε και υποδέχτηκε την Άννα, έτσι την έλεγαν. Η Άννα ήταν μία όμορφη και καλοσυνάτη κοπέλα. Αφού συστήθηκαν, εκείνη του είπε πως χρειαζόταν τη δουλειά, αλλά πριν καλά καλά προλάβει να ολοκληρώσει αυτό που ήθελε να πει, εκείνος την διέκοψε και της είπε ότι την προσλαμβάνει. Εκείνη ήταν πολύ χαρούμενη και ενθουσιασμένη. Ο Νίκος της είπε να ξεκινήσει δουλειά από την επόμενη κιόλας μέρα.

Την επόμενη μέρα, πρωί πρωί, η Άννα ήταν στη φάρμα και ξεκίνησε δουλειά. Ο Νίκος όμως, που είχε ένα ανήσυχο βράδυ, παρέμεινε στο σπίτι να κοιμάται. Μέχρι που κάποιος θόρυβος από την κουζίνα τον ξύπνησε. Ήταν η Άννα, που είχε πάει για να τον ενημερώσει ότι στη φάρμα τα πάντα, όσα τουλάχιστον εκείνη μπορούσε να δει, ήταν έτοιμα. Όταν τον είδε να κοιμάται τόσο γλυκά δεν θέλησε να τον ξυπνήσει, έτσι του ετοίμαζε πρωινό. Αυτό που αντίκριζε ήταν εκπληκτικό. Υπήρχαν τόσα πολλά ήδη φαγητών που ενθουσιάστηκε. Έκατσε λοιπόν στο τραπέζι και παρακάλεσε την Άννα να καθίσει μαζί του. Ήταν πλέον φανερό πως ο Νίκος ήταν πολύ γοητευμένος από τη νεαρή κοπέλα.

Ο καιρός περνούσε και ο Νίκος καταλάβαινε πως η γοητεία που ένιωθε για την Άννα είχε μετατραπεί σε έρωτα. Κάθε μέρα ακολουθούσαν πιστά το ίδιο πρόγραμμα, έκαναν τις δουλειές τους αλλά δεν παρέλειπαν να τρώνε αλλά και να κάνουν μεγάλες βόλτες μαζί.

Είχε περάσει ένας μήνας και το ζευγάρι ερχόταν όλο και πιο κοντά. Μέχρι που κάποια μέρα ο Νίκος ζήτησε από την Άννα να πάρει τα πράγματά της και να πάει στο σπίτι του, να μείνουν μαζί. Εκείνη δέχτηκε με ενθουσιασμό. Έτσι την επομένη μετακόμισέ στο σπίτι του και κάθε μέρα που περνούσε ένιωθαν όλο και πιο πολύ αγαπημένοι.

Μετά από δύο ολόκληρα χρόνια συγκατοίκησης ο Νίκος της ζήτησε να παντρευτούν. Η Άννα κάθε μέρα περίμενε αυτή τη στιγμή και έτσι δεν δυσκολεύτηκε να απαντήσει. Δέχτηκε αμέσως και τον επόμενο κιόλας μήνα παντρεύτηκαν. Έκαναν τρία παιδιά και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

ΖΑΜΠΙΑ ΚΑΛΔΑΪΤΖΑΚΗ

A1

Η ιστορία των γενεθλίων

Εκείνη την ημέρα ήταν τα γενέθλια της αδερφής του. Τους τελευταίους πέντε μήνες δούλευε σκληρά για να την κάνει χαρούμενη . Δεν είχε πολλά χρήματα, έτσι σκέφτηκε να της διοργανώσει ένα απλό πάρτι με στενούς φίλους και συμμαθητές της για να την ευχαριστήσει.

Κάθε μέρα στην δουλειά κουραζόταν πολύ γιατί το να είσαι φούρναρης δεν είναι και το πιο εύκολο πράγμα, οπότε δεν είχε τον χρόνο για τις ετοιμασίες του πάρτι. Ζήτησε από τον ζαχαροπλάστη του φούρνου να του ετοιμάσει μια όμορφη και γευστική τούρτα. Με τις οικονομίες που είχε μαζέψει, στόλισε το χώρο του σπιτιού, όπου θα μαζεύονταν οι καλεσμένοι τους . Το σπίτι φαινόταν πολύ διαφορετικό με τα μεγάλα μπαλόνια και τα δώρα που είχαν φέρεи όλοι.

Όλα ήταν σχεδόν έτοιμα. Εκείνος τοποθέτησε την τούρτα πάνω στο τραπέζι. Της είχε πάρει και ένα φόρεμα, το οποίο είχε βάλει σε μια τσάντα και τοποθετήσει μαζί με τα άλλα δώρα.

Σε λίγη ώρα είδε από το παράθυρο του σαλονιού την αδερφή του να μπαίνει στην αυλή τους μελαγχολική, γιατί ήξερε ότι αυτή η μέρα θα περνούσε όπως κάθε συνηθισμένη. Ανοίγοντας την πόρτα του σπιτιού άκουσε με μια φωνή "έκπληξη". Μεμιάς άναψαν τα φώτα και είδε τον αδερφό της , που έστεκε δίπλα στην τούρτα, της χαμογέλασε και αμέσως κατάλαβε ότι αυτός τα είχε διοργανώσει όλα. Ήταν μια βραδιά αξέχαστη, όλοι , μικροί-μεγάλοι, περάσανε υπέροχα!

Γεωργία Κόκκινου
Α1

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΒΙΟΠΑΛΑΙΣΤΗΣ

Ο μικρός Γιώργος , όταν ήταν πέντε χρονών, έχασε τον πατέρα του. Ζούσε με την μητέρα του και τα τρία μικρότερα αδέρφια του σε ένα υπόγειο.

Οι ημέρες περνούσαν πολύ δύσκολα. Η μητέρα δούλευε όλη μέρα και τα παιδιά έμεναν μόνα τους στο σπίτι . Ο Γιωργάκης, σαν μεγαλύτερος, πρόσεχε τα αδέρφια του μέχρι να γυρίσει η μαμά τους από τη δουλειά. Ήταν πολύ στεναχωρημένος που έβλεπε τη μητέρα του να δουλεύει πολύ σκληρά για να τα ζήσει . Μια μέρα της λέει :

-Μαμά θέλω να πάω να δουλέψω για να βγάλω λεφτά κι εσύ να καθίσεις να ξεκουραστείς .

Η μαμά του στην αρχή δεν ήθελε αλλά μετά δέχτηκε . Έτσι ο μικρός ξεκίνησε να πουλά στο δρόμο χαρτομάντιλα . Οι άνθρωποι που τον έβλεπαν κακοντυμένο, με σκισμένα παπούτσια , τον λυπόντουσαν , αγόραζαν τα χαρτομάντιλα και του άφηναν περισσότερα χρήματα.

Κάποια μέρα όμως ένα αυτοκίνητο που έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα χτύπησε το παιδί και το έριξε κάτω . Ο οδηγός πήγε το μικρό παιδί στο νοσοκομείο, όπου έμεινε αρκετές μέρες . Όταν έγινε καλά και επέστρεψε σπίτι του , ο οδηγός του αυτοκινήτου δεν τον άφησε να πουλά χαρτομάντιλα . Έδωσε πολλά λεφτά στη μητέρα του για να μπορέσουν να ζήσουν σε ένα καλύτερο σπίτι . Ακόμα βρήκε μια εύκολη δουλειά στη μητέρα του και τα παιδιά τα έστειλε στο σχολείο για να μάθουν γράμματα.

Έτσι αποδώ και πέρα η ζωή τους ήταν πολύ καλύτερη και χωρίς προβλήματα.

www.AsVector.com

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΡΙΘΗΝΑΣ
A1.

Η ιστορία της μικρής Μαρίας

Μια φορά ήταν μία οικογένεια που αντιμετώπιζε πολλά προβλήματα και βίωνε μια δύσκολη ζωή. Στην οικογένεια υπήρχε και ένα μικρό κοριτσάκι, η Μαρία, που ήταν μόλις δέκα ετών. Οι γονείς της είχαν προβλήματα και με την υγεία τους και με τα οικονομικά τους.

Παρά τις δυσκολίες της οικογένειά της, η μικρή ένιωθε ευτυχισμένη που είχε δίπλα της τους γονείς της, τους οποίους αγαπούσε πολύ. Μία μέρα ο πατέρας αρρώστησε και η θεία της τον πήγε στο νοσοκομείο, γιατί η μαμά της δεν μπορούσε, αφού και η ίδια έπασχε από μία σοβαρή ασθένεια και ήταν στο κρεβάτι. Η παραμονή του πατέρα στο νοσοκομείο κράτησε για μεγάλο χρονικό διάστημα γιατί του βρήκαν ότι έχει καρκίνο. Ωστόσο, η θεία της Μαρίας δεν ήθελε τα παιδιά να μάθουν για την κατάσταση του πατέρα τους, για να μην στενοχωρηθούν. Το μικρό κορίτσι φρόντιζε τη μητέρα του, που ανησυχούσε για τον σύζυγό της και συνέχεια ρωτούσε για την υγεία του. Η θεία έλεγε ότι ήταν μια χαρά, αν και αυτό δεν ήταν αλήθεια. Μέρα με τη μέρα η υγεία της μητέρας χειροτέρευε καθώς δεν μπορούσε να συνηθίσει την απουσία του άντρα της.

Από την άλλη, η μικρή Μαρία στενοχωριόταν πάρα πολύ καθώς έβλεπε ότι δε μπορούσε να κάνει τίποτα για τους γονείς της. Ωστόσο, ονειρευόταν να ήταν μεγαλύτερη και να είχε τη δυνατότητα να τους πάει στους καλύτερους γιατρούς αλλά αργότερα συνειδητοποιούσε ότι αυτό ήταν αδύνατον να γίνει, καθώς και ήταν μικρή και χρήματα δεν υπήρχαν. Έτσι, κοβόταν απότομα και η χαρά και ο ενθουσιασμός που την κυριεύαν για λίγα λεπτά και της έδιναν μία ελπίδα.

Βέβαια, το μικρό κορίτσι δεν παραιτούνταν τόσο εύκολα. Έτσι, αποφάσισε να ψάξει να βρει μια δουλειά ώστε να βοηθήσει την οικογένειά της αλλά όλοι της έλεγαν ότι δεν γίνεται να δουλέψει γιατί είναι μικρή και την έδιωχναν. Τότε εκείνη ξεσπούσε σε κλάματα. Η υγεία της μητέρας της χειροτέρευε καθώς την έβλεπε συνεχώς θλιμμένη και στενοχωρημένη.

Μετά από μέρες ήρθαν τα γενέθλια της Μαρίας, όμως ακόμα και την ημέρα των γενεθλίων της, η μικρούλα αντί για χαρά βίωσε θλίψη και

μια πληγή άνοιξε στην καρδιά της, που θα κρατούσε για πάντα και όλα αυτά γιατί πέθανε ο πατέρας της. Από τότε κόρη και μάνα βυθίστηκαν στην δυστυχία και όλα άλλαξαν. Ένα μήνα αργότερα η μητέρα της Μαρίας πέθανε, καθώς δεν μπορούσε να ξεπεράσει το θάνατο του άντρα της, αλλά και η Μαρία έπαθε κατάθλιψη. Ευτυχώς, η θεία της την πήρε στο σπίτι της και την μεγάλωσε με πολλή αγάπη και στοργή σαν να ήταν δικό της παιδί.

Μετά από πολλά χρόνια το δυστυχισμένο κοριτσάκι μεγάλωσε, παντρεύτηκε και έκανε μια ευτυχισμένη οικογένεια. Επίσης, ακολούθησε το επάγγελμα της ιατρού γιατί ήθελε να βοηθάει τους ανθρώπους που το είχαν ανάγκη. Αυτό ήταν που την ολοκλήρωνε σαν άνθρωπο και την έκανε να νιώθει ευτυχία καθώς πίστευε ότι παράλληλα πραγματοποιούνταν και τα όνειρά της.

Νικολέτα Πλαίτη Α1

Βιοπάλη και Έρωτας

Ήταν μια μέρα συνηθισμένη , όμοια ακριβώς με τις άλλες, όταν ο νεαρός εργάτης μιας βιοτεχνίας χαλιών πηγαίνει στη δουλειά. Στο σχολασμα , πάντα κουρασμένος, πηγαίνει στο σπίτι του και ξεκουράζεται. Όλα του φαίνονται πάρα πολύ βαρετά , η κάθε μέρα είναι τόσο όμοια με την προηγούμενη! Εκείνη όμως η ημέρα θα ήταν διαφορετική από τις άλλες!

Αργά το μεσημέρι τους επισκέφθηκε ένας απαιτητικός και νευρικός πελάτης που, με εξαιρετική άνεση, πέταξε το τσιγάρο του κάτω και ένα χαλί άρπαξε φωτιά. Οι υπάλληλοι προσπάθησαν να τη σβήσουν αλλά τίποτα. Έτσι φώναξαν την πυροσβεστική, που έσβησε τη φωτιά, και ο υπάλληλός μας τους ευχαρίστησε.

Την αμέσως επόμενη μέρα έφτασε στο μαγαζί μια πλούσια κοπέλα για να αγοράσει ένα χαλί και ο υπάλληλός μας, χαμένος από την ομορφιά της κοπέλας , έσπευσε να την εξυπηρετήσει . Αυτές τις δύο τελευταίες ημέρες φαίνεται πως ο Θεός είχε ακούσει τα παράπονά του και αποφάσισε να κάνει τις μέρες του πιο ενδιαφέρουσες. Ο υπάλληλος δεν άφησε την ευκαιρία ανεκμετάλλευτη . Ρώτησε την κοπέλα πού μένει και πώς τη λένε και εκείνη, με εξαιρετική προθυμία , απάντησε σε όλες τις ερωτήσεις του.

Ο υπάλληλος μας, ο Φώτης, από τότε που την είδε την ερωτεύτηκε και ήθελε να της εκφράσει τον έρωτά του. Δεν ήξερε όμως με ποιο τρόπο. Σκέφτηκε λοιπόν να της πάρει ένα δώρο για να της δείξει την αγάπη του. Το δώρο τελικά της το πήρε και , έχοντας τη διεύθυνσή της στα χέρια του, αποφάσισε να της το πάει . Μόλις έφτασε κοντά στην πόρτα και ήταν έτοιμος να χτυπήσει το κουδούνι, άκουσε τον πατέρα της, που τύχαινε να είναι ένας από τους πυροσβέστες που έσβησαν τη φωτιά στη βιοτεχνία, να φωνάζει στην κόρη του και να της ζητάει να μην ξαναδεί τον υπάλληλο ενώ εκείνη του απαντούσε κλαίγοντας πως ήταν πραγματικά ερωτευμένη μαζί του. Ο Φώτης έφυγε λυπημένος ξέροντας πως δεν θα την ξαναδεί.

Το δώρο δεν το πέταξε αλλά το κράτησε με την ελπίδα ότι κάποια μέρα ο πατέρας της θα άλλαζε γνώμη ή η κοπέλα του θα έβρισκε το θάρρος να τρέξει στην αγκαλιά του αγνοώντας τις απειλές του πατέρα της. Έπρεπε απλά να περιμένει !!!!!

TELOS

ΟΛΓΑ ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗ
Α1

TRICKS!